

Skomakar-prinsessan : saga /

Wahlenberg, Anna,

78 H Br. qv.

National Library
of Sweden

Skomakar- Prinsessan

Saga af Anna Wahlenberg

Svanbäck & Komp. Förlag, Stockholm.

Pris 1: 75.

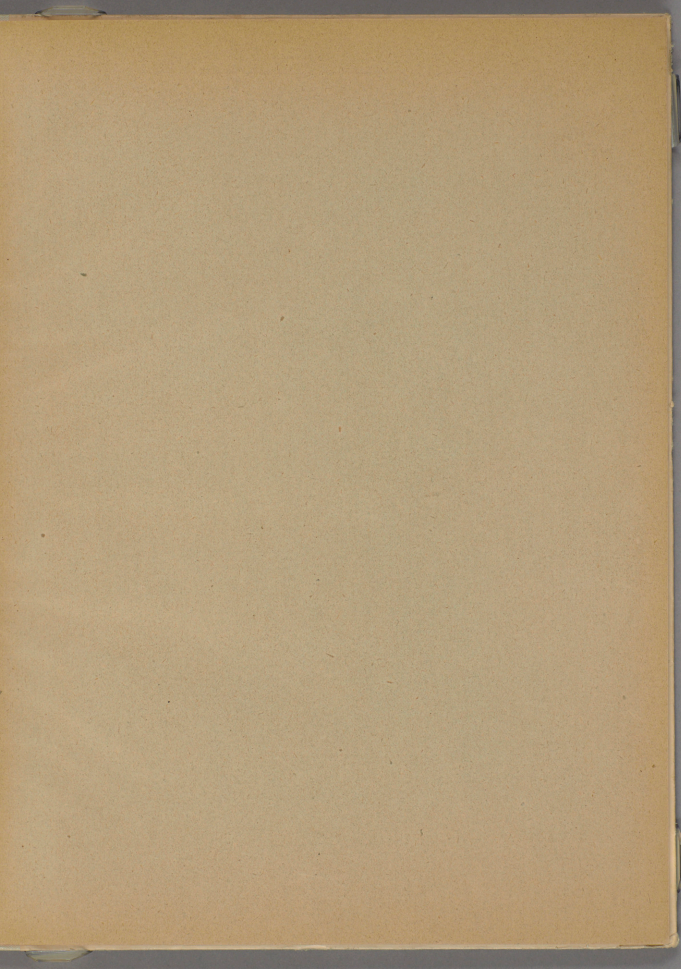
Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.

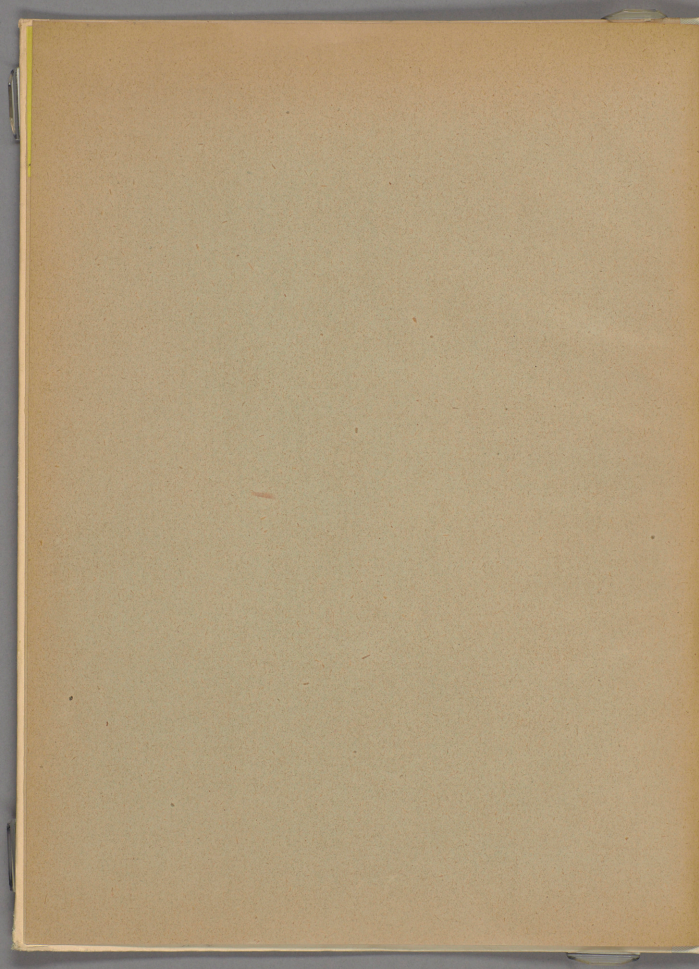
Under

Bank.

(B2)

4

SKOMAKAR-
PRINSESSAN

SAGA AF

ANNA WAHLENBERG

ILLUSTRERAD AF

LYDIA SKOTTSBERG

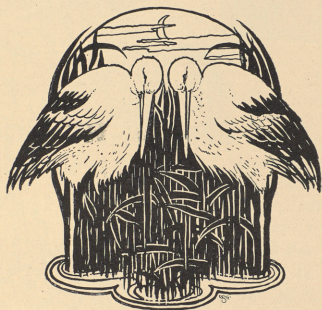

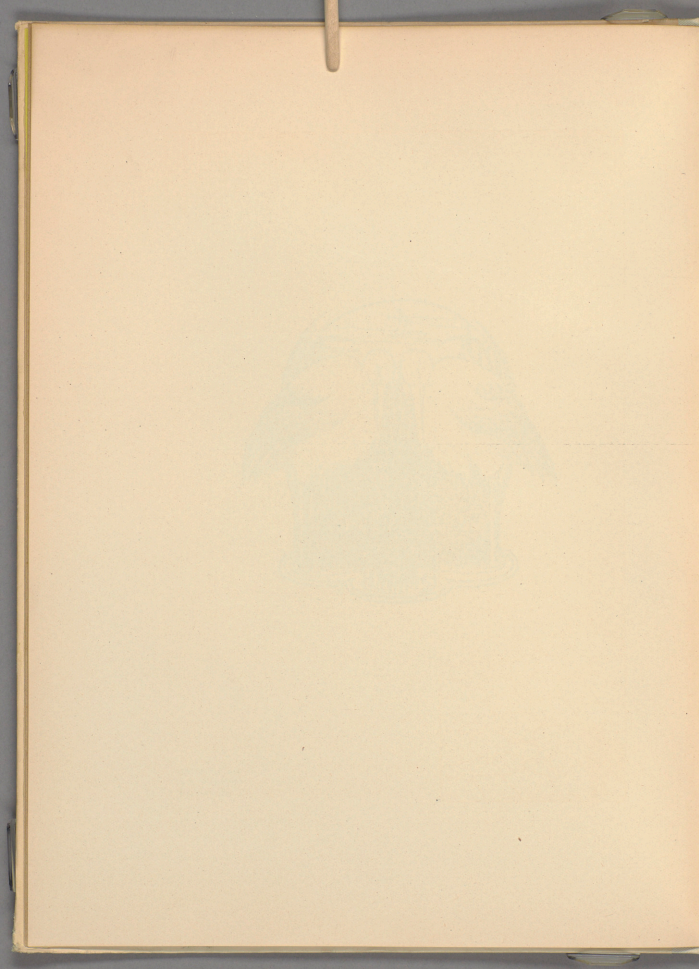
SVANBÄCK & KOMP.
STOCKHOLM

STOCKHOLM 1902
O. L. SVANBÄCKS
BOKTRYCKERI

D

ET var sent en kväll
som storkfar kom fly-
gande med ett litet

flickebarn, som skulle aflemnas till
de väntande föräldrarna, och stork-
mor följde med för att då och då
hjälpa honom att bära, ty vägen från
träsket var mycket lång.

Slutligen hade de hunnit till
staden och gatan dit de skulle, och
storkfar singlade ned framför en
brunnmålad port, som tillhörde ett
litet fallfärdigt hus, där en lapp-
skomakare bodde med sin hustru
och sina tre barn.

— Här är det — sade storkfar
och ville knacka på porten med sin
långa näbb.

Men storkmor hejdade honom.

— Nej, här är det förstås — sade hon och pekade midt öfver gatan.

Och mycket riktigt, där fanns också en brunmålad port. Men den ledde till ett ståtligt palats, där en hertig och en hertiginna bodde och i flera år suttit och längtat efter ett litet barn.

— Prat, här är det ju — sade storkfar och nickade åt skomakarens. — Till höger skulle det vara. Det står på adresslappen, och du kan ju titta efter om du inte tror mig.

— Äh, jag är säker på att det var till vänster — sade storkmor.

Och hon började genast söka efter den adresslapp, hvilken änglarna alltid fästa i barnets linda, när de lemna själen åt den lilla kroppen, som storken dragit upp ur träsket. Men hur hon letade kunde hon inte få reda på lappen. Den hade blifvit tappad på vägen.

Hur skulle de nu göra? Till änglarna kunde de icke få något bud för att be om besked, och det vore ju för galet om barnet kom till orätt ställe. Emellertid påstod storkfar bestämdt att det var till höger det skulle, och han brukade i allmänhet ha bättre minne än storkmor. Men storkmor hade i stället större förmåga att hitta på utmärkta skäl för att göra sina åsigter gällande, och hon bedyrade att det inte kunde vara annat än till vänster, dels därför att hon tyckte sig ha sett det på adresslappen, och dels därför att hertigparet voro barnlösa, hvarför det passade så mycket bättre för dem att få ett litet barn, än för de fattiga människorna i det fallfärdiga huset, där det förut fanns tillräckligt med munnar att mätta. Hertigparet skulle bli förtjusta åt den lilla nykomna, medan skomakarfolket skulle bli ledsna och bekymrade.

Nå, storkfar fick naturligtvis ge med sig, och så knackade

han på porten till venster, blef insläppt och välkomnad med den största förbindlighet, fick gå igenom en rad lysande rum och lade så ner barnet i en förgylld liten vaggga prydd med sjögröna sidengardiner. Men när han kom ut igen till storkmor var han dystert och grubblande, ty hans samvete var icke riktigt lätt. Han hade ett så ömtåligt samvete, den stäckars gamla storkfar. Det minsta lilla grand kunde trycka det.

— Jag tror i alla fall att det skulle till höger — sade han och klapprade oroligt med näbben.

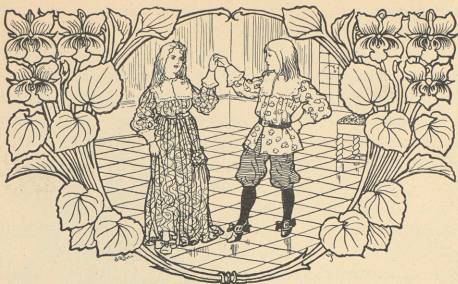
— Dumheter — sade storkmor — det var till vänster — säger jag. — Och nu är det för resten gjort. Alla människor blir bäst belättna på det viset. Och nu flyger vi hem och tar oss en lur och tänker inte mer på den saken.

Och så flögo de.

Men i slottet var det stor glädje. Den lilla flickan fick namnet Lianda och växte upp till den allra ljufvaste lilla fröken. Hon hade ett hår som stod omkring henne som en ljus sky. Hon var mjuk som en vidja och lätt som en hind. Hennes leende smälte allas hjärtan och den på hvilken hon fäste sina blå ögon tyckte, att de blefvo förunderligt stora och djupa allt under det de betraktade en.

Alla människor höllo af henne, och hon höll af alla, men allra mest höll hon af sina föräldrar och sin lekkamrat, den

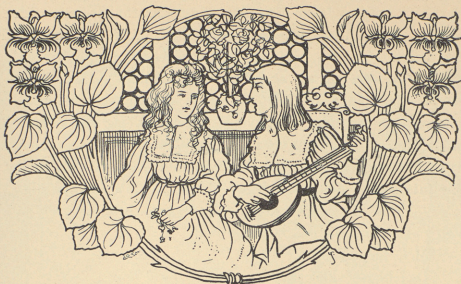

lilla grefvesonen, som hvarken hade far eller mor utan uppfostrades vid hofvet som page. Han hette Adalbert och var lika gammal som Lianda. Så ofta han fick ledigt kom han till hertigens palats för att leka med henne, och de blefvo hvarann kärare dag ifrån dag.

Hand i hand gingo de genom slottets vackra salar, och han lärde henne alla de sirliga danser, som dansades på hofvet och sjöng för henne till lutan alla de ljufliga visor, hvarmed de ryktbara sångarna brukade roa drottningen. Sedan sjöng också Lianda dem med sin klara stämma, och då ljödo de ännu härligare.

Men deras största nöje var ändå att springa omkring i trädgården under de höga lindarnas kronor eller att smyga sig ut genom grinden och upp i den närgränsande skogsbacken, där de kunde plocka vildblommor och jaga hvarann mellan buskarna.

Så gick tiden, och de begge barnen blefvo femton år. Då

kom Adalbert en dag och berättade, att han skulle fara till främmande land och gå i krigstjänst, ty han skulle bli general, och måste därför lära sig krigaryrket redan i barndomens dar.

För både honom och Lianda var likväl denna skilsmessa en stor sorg, och de gingo tysta omkring i trädgården, där solen höll på att locka fram knoppar och blad från den bruna marken och de kala trädgrenarna, ty våren var kommen, och öfverallt, i blomsterland och häckar, på ängar och i snår reddes där till fest. Men de med sina bedröfvade hjärtan skulle icke kunna vara med i glädjen. De hade sålänge varit vana att njuta alla fröjder tillsammans, att de icke kunde förstå hur de någonsin skulle kunna glädja sig hvar och en för sig.

Slutligen kommo de upp i skogsbacken, och som de gingo där böjde sig Lianda plötsligt ner.

— Nej, se violerna är redan här — sade hon och plockade två små blommor, som till hälften stucko upp ur mossan.

Hon såg sig om efter flera, men där funnos inga andra, och då gaf hon den ena åt Adalbert, och fäste den andra vid sitt bröst.

— Så ofta jag ser en sådan liten blomma — sade hon — så ska jag tänka på dig. Så länge det finns några violer i skogen, så ska jag plocka dem så många jag kan rymma i mina händer. Men de sista ska jag släta ut och lägga mellan två sidenstycken och alltid bära vid min barm. Och den dag jag inte ser på dem, den dagen tänker jag inte mer på dig.

— Skall den dagen komma — frågade Adalbert, och hans ögon blefvo mörka och sorgsna.

Men Lianda log.

Den dagen skall jag vara död — sade hon.

Adalbert tog den lilla spetsnäsduken, som hängde ned från Liandas skärp. I den lade han sin blomma och stack den innanför rocken.

— Och den dag jag icke vecklar upp denna lilla duk är också jag död — sade han.

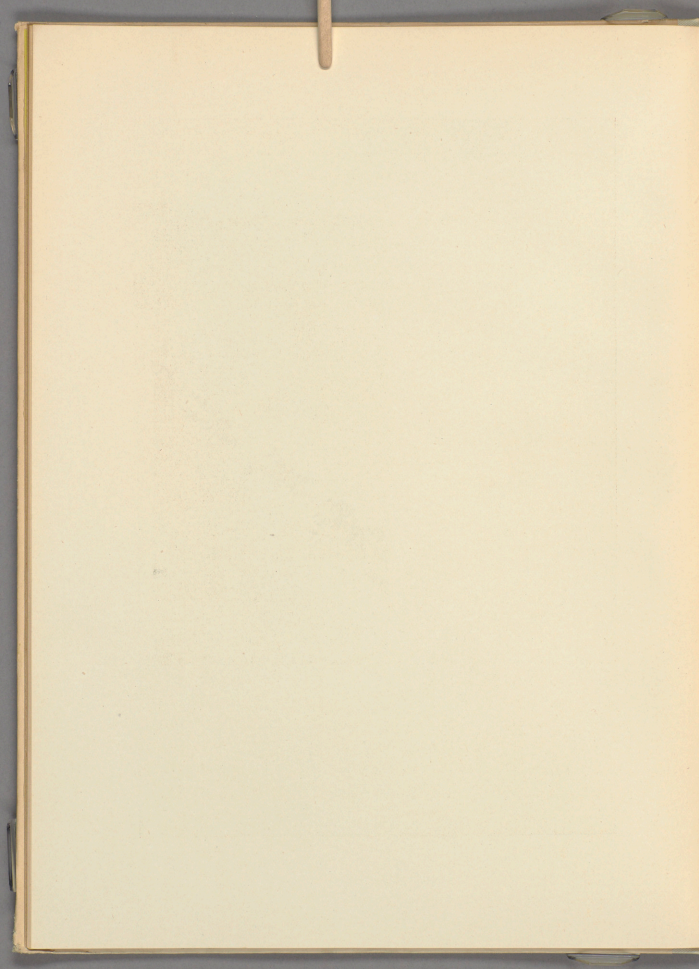
Morgonen därpå reste han, ock när Lianda gick ensam i slottssalarna tyckte hon de voro så ödsligt stora och tomma att hon skydde dem. Hälst var hon ute i det fria, och allra hälst gick hon i skogsbacken och plockade violer, som nu stuckit upp sina hufvuden i tusental. Hon bar dem vid sitt bröst, och inne i hennes rum stodo de i glas och vaser på alla bord.

Då hände det en kväll, sedan allt blifvit tyst och stilla i slottet att storkfar och storkmor kommo farande genom luften och slog ned på balkongen utanför Liandas fönster.

— Du understår dig inte att göra det — hväste storkmor och hackade till storkfar i nacken med sin långa näbb.

Men storkfar redde ifrån sig så att fjädrarna röko om dem.

— Låt bli mig — sade han. — Det tjänar i alla fall ingenting till att bråka, för nu ska det ändå bli af.

Se, saken var den att storkfar alla dessa år gått och grubblat, så att han blifvit nästan hvit i hufvudet af bekymmer. För hvar dag stod det nämligen allt klarare och tydligare för honom, att det var skomakarens och inte hertigparet, som skulle haft det lilla barnet, hvilket han burit hit till slottet för femton år sedan, och han tyckte att han inte längre var en hederlig stork, som kunnat svika sin pligt på det viset. Därför hade han nu beslutat att han skulle försöka reparera sitt misstag så godt sig göra lät, och i och för det ändamålet hade han kommit hit i kväll.

Han började bända och bända med näbben i balkongdörren, och till sist fick han upp den, klef in i rummet och gick rakt fram till Lianda, där hon låg och sof så ljus och vacker i sin spetsprydda bädd under de skära sidenomhängena.

Sakta och varsamt vek han täcket från den unga flickans bröst, så att hon icke skulle vakna. Så hoppade han upp

på sängkanten och högg till henne med sin skarpa näbb midt i det lilla klappande hjärtat.

Hon sträckte ut armarna och suckade. Andedrägten stannade på hennes läppar, och därpå låg hon alldeles stilla.

Men storkfar tog hennes hvita sofvande själ och förde den med sig ut i natten. De flögo susande genom mörkret öfver land och haf och bort till träsket i den djupa skogen. Där drog storkfar upp ett nytt litet barn, och åt detta gaf han den sofvande själen, tog barnet på ryggen och for åter samma väg tillbaka. Åter hade de staden under sig och gatan där slottet och skomakarens hus lågo. Men den gången tvekade icke storkfar mellan de brunmålade portarna. Han slog ned rätt framför skomakarens, och när han klappat på och blifvit insläppt, lade han det lilla barnet i den grofva, blåmålade trävaggan, hälsade klapprande på den förvånade skomakarfamiljen och klef ut igen med gravitetiska steg och ett mycket godt samvete.

Han riktigt पोste af själfbelåtenhet, och när han kom hem igen till träsket slukade han tjugo grodor efter hvarann. Han hade icke haft så god aptit på femton år.

Men storkmor bara snäste och fräste åt honom och sade, att han såg så dum ut som en höna, och tog hela sin familj till vittne på att hon hade rätt.

I hela staden blef det en uppståndelse utan like, då man fick veta att den lilla hertiginnan Lianda funnits död i sin säng. Somliga sade att hon dött af den kalla nattluften, som svept in i rummet genom den öppna balkongdörren. Andra sade att hon blifvit mördad med ett knifstygn i hjärtat, och man sökte efter mördaren kring hela landet utan att finna honom, ty storkfar, han aktade sig nog, han.

Lianda var emellertid död. Hon blef begrafven i en silfverkista med en sky af hvitt silkesflor omkring sig och violer i sitt ljusa hår. Och hennes föräldrar gingo omkring i svarta drägter i sitt tysta, tomma palats och frågade hvarann om icke solen lyste dunklare än förr.

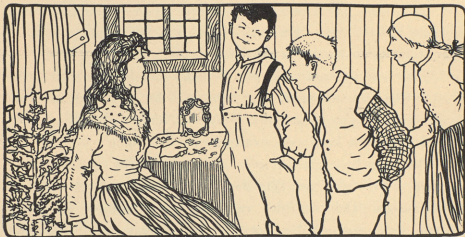
Men hos skomakarens var det däremot hvarken tyst eller tomt. Där funnos redan sex barn, och nu, när man trott att man skulle slippa några fler, hade det kommit ett till för att göra ännu mera bråk och oväsen.

Skomakarfrun gick ut och beklagade sig för granhustrurna, och lät under tiden det lilla fliekebarnet ligga ensamt och gråta i sin vagga. Och när det växte upp och slutade att gråta, slutade inte modern för det med att beklaga sig. Alva, som de kallade henne, var det besynnerligaste lilla oting till ett barn, som man någonsin hade sett. Visserligen var hon lik både far och mor, hade skomakarens drag och hans hustrus svarta ögon, men allting hos dem hade hos henne blifvit förfinadt på ett sätt som de tyckte var konstigt och alls icke föll dem i smaken.

Ett barn borde väl ha kinder som limpor, men hennes voro bara som sockerskorpor. Ett barn borde väl ha hår, som man kunde få slätt med vatten, men hennes stod som ett burr i alla väder. Ett barn borde väl slå ner ögonen och suga på fingrarna, men hon sög aldrig på fingrarna och stirrade

jämt omkring sig, som om hon undrade öfver hur hon kommit dit. Ett barn borde väl vara trindt och rundt, så man kunde ha heder af det, men hon var spinkig och ynkelig så det var en skam åt det.

Och ingenting tälde hon vid. Om syskonen dängde henne i väggen så pep hon. Om skomakaren tog i henne med sina svarta händer, så slog hon åt honom och sade att han luk-tade illa. Inte ville hon äta potatisen med skalena på, och

inte ville hon slevva i sig vällingen ur samma skål som de andra.

Det var en riktig högfärdig jänta ända från början. Alltid skulle hon vara sipp och förnäm.

I en vrå af stugan hade hon gjort sig ett litet rum för sig själf. Öfver en träpall hade hon breddt mors bredrandiga förkläde, och så var det en stoppad soffa. Till en spegelbit, som hon hittat på landsvägen, hade hon gjort en ram af videokvistar, och satt den på en upprest tomlåda öfverklädd med hennes ljusblommiga bomullskjol, och så hade hon en toalett.

På huggknubben hade hon lagt en sjal, och så var det bord med bordduk. Ett harskinn var matta, och en späd gran var en palmväxt.

Och trösta den af syskonen, som vågade komma in i hennes rum utan att torka sig om fötterna. Den flög hon på som en liten vildkatt, ty lika blödig och ömtålig, som hon var den ena gången, lika morsk kunde hon vara den andra.

Fick hon en hufvudduk så satte hon den icke på hufvudet utan draperade den kring halsen, som hon hade sett fina damer göra. Sitt långa, bruna hår kunde hon icke förmå sig att snurra ihop till en hård knut, som hennes mor ville hon skulle göra, utan lät det hänga fritt i lockar kring axlarna. Och blommor älskade hon. Ingen af hennes syskon hade någonsin brytt sig om blommor. Men hon skulle alltid ha sådana vid bröstet och i händerna.

Första gången hon såg violer uppe i skogsbacken skrek hon till i glädje, och kysste dem, som om hon träffat kära vänner, som hon icke sett på länge. Hon plockade friska hvar dag och bar dem ständigt på sig, ända tills grangårdsbarnen började göra sig lustiga öfver henne.

— Nej, se där går violflickan, — ropade de. — Hvad tar du för violerna i dag? Hit med en bukett! Hit med en bukett!

Då vågade hon inte längre bära dem på samma sätt som förut utan stoppade dem under halsduken. Men hon plockade dem alltjämt så länge de funnos på marken, och de sista slätade hon ut och vek in i en liten hvit duk, och bar dem vid barmen dag ut och dag in. Hon visste icke själf hvarför hon gjorde det, men hon kände att hon skulle blifvit sorgsen till sinnes, om hon icke haft dem där. Det föreföll henne aldeles, som om hon lofvat någon att bära dem och se på

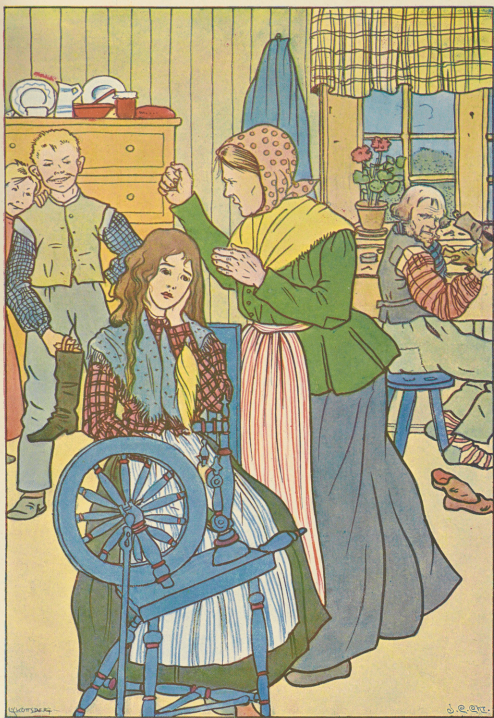
dem hvar dag, och som om hon gjorde någon bedröfvad ifall hon försummade det. Och hvart hon kom spred hon omkring sig en svag violdoft, så att folk ibland stannade och undrade när hon gick förbi, hvad det var för en underlig blomdoft som kom i en hast. Men att den var af violer, det kände de icke, att den kom och gick med Alva, det märkte de icke heller, och i skomakarstugan kände de icke alls någon blomdoft, ty där luktade det skomakarbäck så starkt, att man icke kunde känna något annat.

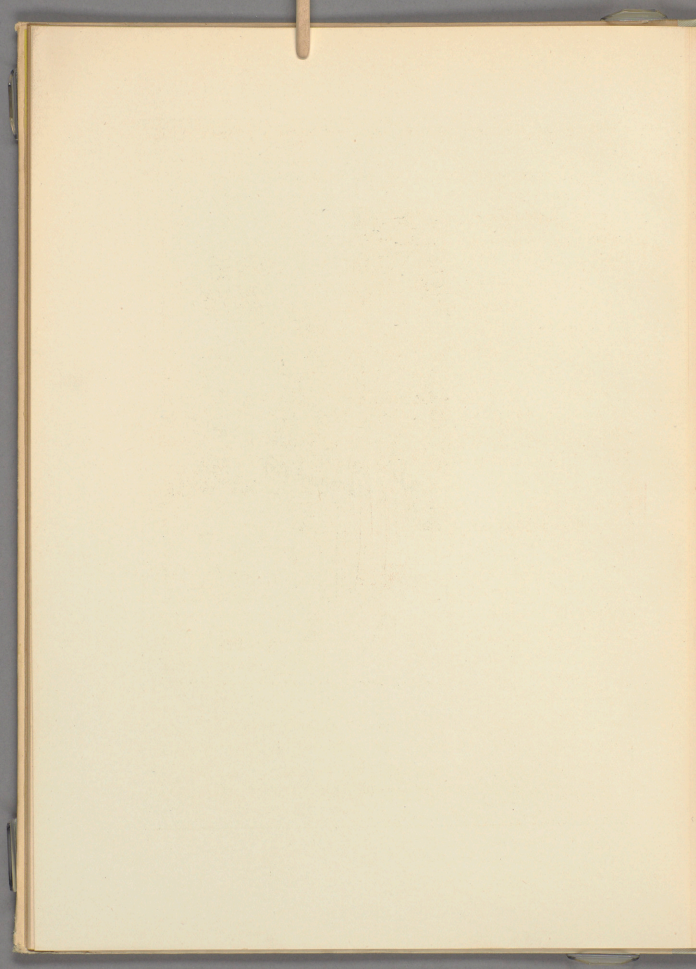
Ju äldre hon blef ju oftare blef hon emellertid beskylld för att vara högfärdig och förnäm och att hon höll sig för god för att arbeta som annat folk. Men inte kunde hon rå för att hon var så liten och fin så hon inte orkade med hvarken att skura, tvätta eller bära vatten.

Hon försökte nog, men då gick det alltid så illa att hennes mor kom och knuffade till henne, sade att hon inte gjorde rätt för maten och ryckte af henne borste och ämbar för att göra sysslorna själf.

Alva grät, men bättrade sig inte det minsta. Ofta glömde hon äfven bort hvad hon skulle uträtta. Satt hon vid spinnrocken, så stannade den snart, ty utan att veta det hade hon lutat hufvudet i handen och drömde så många underliga drömmar om människor, som hon aldrig sett och ställen där hon aldrig varit. Ibland sjöng hon också besynnerliga melodier, som ingen hört förr. Men det var endast toner. Orden till visorna fick hon icke tag i. Hon tyckte att hon en gång kunnat dem och tänkte och tänkte för att komma ihog dem, men det ville icke gå.

I trakten kallade man henne »skomakarprinsessan» för att hon gjorde sig så rar och inte ville vara som andra. Men

hennes far och mor skakade sina hufvuden och beskärmade sig öfver henne.

— Sanna mina ord, du blir då aldrig gift — sade modern.
— Hvem skulle vilja ha en tocken där, som inte duger te något?

Och skomakaren nickade medan han pliggade sina skor.

— Ja, Herre Gud — suckade han. — Och alla människor känner då också te hur ho ä, så det är inte te hoppas, att någon ska låta lura sig.

Men det togo de ändå fel i. Alva hade växt upp och blifvit den vackraste lilla flicka man kunde få se. Och det var med henne som med den lilla hertiginnan Lianda då hon lefde.

När hon log måste andra le med, och hennes ögon voro så förunderligt stora och djupa att den som en gång sett in i dem längtade att få se dem igen.

En som tyckte om att se på dem var också den stora,

långa smeden, som bodde på tvärgatan, och han passade alltid på att stå i sin dörr, när hon em morgnarna gick och köpte mjölk i den lilla boden midt emot smedjan. Men Alva var rädd för hans breda tänder, som lyste så hvita i det sotiga ansigtet, och ännu värre skrämdes hon af hans ögon, som glödde som eldkol. Så snart hon uppfångade en skynt af honom satte hon i väg så fort att mjölken skvättade ut ur flaskan och gjorde en lång rand efter henne på gatan.

En vacker dag kom emellertid smeden hem till skomakarens, tvättad och fin, med röd bandros i hatten och ny jacka med blanka knappar. Han ville fråga i all höflighet, om det gick för sig att han kunde få Alva till hustru.

Då blef det må tro en glädje i skomakarstugan, för smeden var en förmögen karl och kunde ha fått hvilken flicka han pekat på. Han hade både gård och grund och pengar på kistbotten och behöfde inte tänka så noga på om hans hustru dugde till något eller ej.

Skomakarhustrun satte fram traktering i förtjusningen och gick in i kammaren till Alva för att säga till henne att komma ut och tacka och niga och svara ja.

Men den som inte ville komma ut, det var Alva. Hon gömde sig i sängomhängena och höll sig fast i sängstolparna, och modern fick henne icke ett steg mot dörren. För att få henne med sig skulle hon varit tvungen att slänga ut henne, men som det kanske inte varit riktigt passande att Alva presenterade sig på det viset, måste då skomakarhustrun till slut återvända ensam och tala om att dottern inte kunde komma ut, för hon hade så ondt i hufvudet för tillfället. Men hon hälsade och tackade så mycket.

Därpå njöts trakteringen och så beslöts det att förlofningskalaset skulle stå på söndagen. Och när smeden gått, tog

skomakarhustrun fram sin brudklädning och ändrade den åt Alva, och sedan gick hon ut och köpte henne ett nytt förkläde med röda ränder på. Hon fick lof att vara grann på sin hedersdag.

Det hjälpte inte alls att Alva grät och bad att få slippa gifta sig med smeden.

— Du begriper inte din egen lycka — sade modern. — Och vill du inte ta ditt förnuft till fånga, så får du ge dig ut i världen och se till om du kan tjäna ditt bröd själf, för vi kan inte stå ut med att föda en tocken där odåga som du i all din dar.

På söndagen var där så fint i stugan, som det någonsin kunde bli. Granris på golfvet och löf i spiseln och hvita du-

kar på bordet och tårter och kakor hade där bakats. Men Alva satt uppe i luftkammaren, klädd i mors brudklädning och såg genom gardinen hur folket samlade sig på gatan för att få skåda skomakarprinsessan på hennes förlofningsdag.

Bäst det var så kom också smeden uppsträckt och gentil i gul väst och blå jacka och sitt grofva ansikte skinande af belåtenhet. Men då blef Alva så rädd att hon sprang till det andra fönstret, som vette åt gården, svängde sig ut på taket, gled som en katt utför stuprännan, smög utmed husväggen, klättrade öfver staketet och var ute i en liten öde gränd, som ledde bortåt skogsbacken. Dit ilade hon, så fort hennes fötter kunde bära henne. Men inte ens där kände hon sig säker, ty hon visste att de skulle söka henne öfverallt.

Då fick hon se en grind stå öppen. Den förde till hertigens trädgård, dit hon som barn brukat stå och kasta långtande blickar genom staketspjelorna. Hon tyckte att hon kände igen allting därinne, och skulle vara som hemma där.

Där skulle ingen tänka på att leta efter henne. Skulle hon våga? Hon tyckte redan att hon hörde sina förföljare. Och så sprang hon in och slog igen grinden om sig.

Men väl inkommen kröp hon ihop under ett träd och brast i gråt med ansiktet i sina händer. Hon kände sig så öfvergifven af hela världen och snyftade så att hon icke märkte att en gammal ståtlig dam kom framåt trädgårdsgången och stannade framför henne.

— Hvem är du lilla barn, och hvarför gråter du — frågade en mild röst.

Och när Alva såg upp kände hon igen hertiginnan, ty hon hade ofta sett henne på afstånd och alltid fått hjärtklappning af lust att springa fram och kyssa hennes hand. Och äfven hertiginnan kände igen Alva, då hon nu såg hennes ansigte. Det var ju den lilla skomakarprinsessan, som hon tyckt såg så söt ut och många gånger velat tala med, fastän det icke blifvit af.

Men Alva föll på knä och förde hertiginnans klädningsfäll till sina läppar och talade om hur hon flytt från sitt förlofningskalas och den stora förskräckliga smeden, och hur hon nu skulle jagas ut i vida världen eftersom hon inte ville ta honom till man, och inte kunde göra nytta för sig hemma.

— Se så, se så — sade hertiginnan, lyfte upp henne och klappade henne på kinden — gråt inte, så blir det väl någon råd. När du ändå ska ut och ta tjänst, så kan du kanske komma till mig. Jag behöfver just en liten tärna, som står bakom min stol och passar upp och lyser mig genom rummen. Hvad säger du om det?

Alvas ögon strålade upp som ett par solar och det tycktes henne, som om hon i hela sitt lif icke vetat af huld och skydd förr än nu, då hertiginnan tog henne i hand och ledde henne genom trädgårdens gångar bort mot det vackra, hvita slottet.

En lakej skickades att hemta skomakarfrun, och hon kom röd i ansiktet som en tupp och ond som ett bi öfver det misslyckade förlofningskalaset. Alva gömde sig bakom hertiginnan liksom denna varit hennes mor och icke den andra. Hon var rädd att bli ryckt i armen och bortsläpad. Men hur ond skomakarhustrun än var, så vågade hon ändå inte sätta sig emot hertiginnan. Dessutom var det ju tur att Alva fått en tjänst, när hon nu var så galen och inte ville bli försörjd genom ett hedersamt och präktigt giftermål. Och så fick då fliekan tillåtelse att stanna i palatset och bli slottsfruns lilla tärna.

Från den dagen började ett nytt lif för Alva och ändå var henne allt så underligt välbekant.

Innan en dörr slogs upp visste hon hur rummet innanför såg ut. Hon hittade öfver allt. Hon kände igen de förgyllda möblerna, speglarna, målningarna. Den gamla lutan på väggen tyckte hon sig förr i världen ha haft i sina händer, och när hon fick lof att taga ner den, sökte sig hennes fingrar af sig själfva fram öfver strängarna och spelade så ljufva melodier att hertigen och hertiginnan förvånade frågade henne hvar hon lärt sig den konsten. Och ännu mer förvånade blefvo de, när de fingo höra att hon aldrig spelat förr.

Hemma hos skomakarens kunde hon aldrig göra någon i lag, men här förstod hon allt nästan innan man sagt henne det. Hon läste högt för det gamla hertigparet på ett så vackert sätt, att de trodde sig vara i själfva kyrkan. Hon gissade sig till när hertiginnan ville ha en kudde i sin stol, och när hertigen ville stödja sig på hennes arm. Och de begge gamla tyckte så mycket om att ha henne omkring sig, att de icke kunde behandla henne som en tjänarinna. Än smekte de hennes kind, än kysste de henne på pannan. Ja, de skulle gerna ha velat upptaga henne som eget barn om de icke redan gjort det med en annan.

De hade nämligen tagit grefve Adalbert till sin fosterson. Han, som haft deras Lianda så kär och aldrig ville gifta sig för att han icke kunde glömma henne, han hade blifvit deras barn i hennes ställe. Han bar deras hertigligna namn, och han skulle ärfva alla deras ägodelar efter deras död. Det var nu en gång öfverenskommet så, och därför tyckte de, att de skulle göra honom orätt, om de gäfvo Alva en plats bredvid honom.

Han var dem för öfrigt mycket kär, och de voro bedröfvade öfver att de så sällan fingo se honom. Men han hade blifvit en hög herre i rikets tjänst, så att han måste vara borta för att sköta landets angelägenheter och kunde icke hälsa på sina fosterföräldrar mer än ett par gånger om året.

En tid efter sedan Alva kommit till slottet sände han emellertid bud, att han åter skulle infinna sig på ett besök, och det rustades och fejadades öfver allt till hans mottagande.

På utsatt dag anlände han också, och hög och ståtlig i sin lysande uniform steg han in i salen till fosterföräldrarna och hälsade dem ömt.

Men Alva stod gömd bakom hertiginnans högkarmade stol och betraktade honom. Aldrig tyckte hon sig ha sett en

man, så ädel och manligt vacker. Och ändå förekom det henne, som om hon känt någon, som varit lik honom, någon som hon sett för mycket länge sedan och känt mycket väl, fastän hon nu glömt bort hvem det var och hvad han hette.

Ack, att hon inte kunde komma ihog hvem det var!

Hertig Adalbert märkte icke Alva förrän hertiginnan ropade fram henne och bad henne gå efter en bägare vin för att servera den nykomne gästen. Då följde han henne likväl med ögonen under det hon gick öfver golfvet, och frågade hvem hon var.

— Känner du inte till den lilla skomakarprinsessan — sade den gamla hertigen. Och så talade han om hennes historia.

Men Adalbert kunde icke taga sina ögon ifrån henne.

— Skomakarprinsessa — sade han. — Det kan inte vara sant! Ser ni inte att hon är en förnäm dam i hvar rörelse. Det är dans i hennes gång.

Och när hon kom fram och bjöd honom vinet bugade han sig så djupt som för en drottning. Men hon blef röd som en ros, ty så hade ännu ingen hälsat henne och hon skyndade att gömma sig i sin vrå igen.

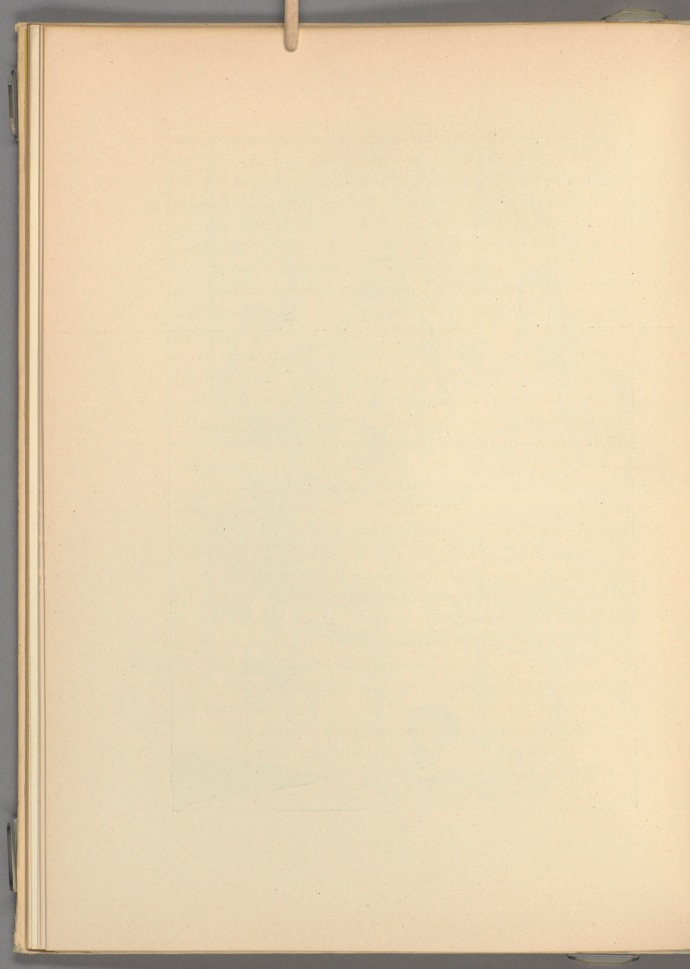
Då det sedan blef middag, och de kommo ut i matsalen var festbordet dukadt för tre. Den gamla hertigen och hertiginnan satte sig, och Alva, som följt efter dem, ställde sig bakom hertiginnans stol för att passa upp. Men hertig Adalbert blef stående bredvid sin plats.

— Sätt dig — sade den gamla hertigen och visade på den tomma stolen.

— Jag sätter mig aldrig förrän de ädla damerna tagit plats — svarade Adalbert och såg på Alva.

— Hon brukar inte äta med oss — hviskade hertiginnan. Men den unge hertigen blef stående som förut.

— Det är detsamma. Jag sätter mig aldrig förrän de ädla damerna tagit plats — upprepade han.

Och som han behandlade henne, så måste de andra behandla henne. Betjänten fick befallning att sätta fram ett kuvert till, och så blef Alva tvungen att taga plats vid bordet. Hertig Adalbert fann henne vara en fin dam, och då skulle hon äfven vara det för alla andra.

Men hertigen och hertiginnan sågo förnöjda ut. De hade ju alltid märkt att Alva icke var någon vanlig liten flicka, och de voro glada öfver att Adalbert också kunde se det. Hertiginnan fick till och med stor lust att ytterligare skryta med henne, och om kvällen, när de sutto i mänskenet ute på balkongen bad hon Alva gå efter lutan och spela för dem.

Vid första greppen, som den unga flickan tog i strängarna satt hertig Adalbert som förtrollad och lyssnade.

— Men sjung då! Sjung — sade han.

— Jag kan inga ord — sade hon sorgset. — Det förefaller mig, som om jag kunnat dem en gång, men jag mins dem icke längre.

Då var det han som sjöng. Och de ord han sjöng voro orden till drottningens visor, hvilka han sjungit för Lianda som barn. Men de orden hörde också till melodierna, som Alva spelade på lutan.

Och hon lyssnade med ögonen vidöppna. Lutspelet följde sakta hans sång, och hennes läppar rörde sig, ty de sträckte sig för att fånga de klingande orden och forma sig efter dem. Och när han slutat sjöng hon visan om igen. Nu kunde hon den, och den steg hög och klar från hennes mun.

— Lianda — hviskade hertig Adalbert så tyst, att det knappast hördes.

Men hon spratt till.

- Hvem ropade mig — frågade hon hastigt och vände på hufvudet.

— Lianda — upprepade han.

Då blef hon förvirrad.

— Förlåt — sade hon, ty hon trodde att han tillrättavisade henne för att hon icke hört rätt, — jag tyckte aldeles att någon ropade mitt namn.

Och hon fortsatte att spela. Men den unga hertigen stirrade oafåtligt på henne, som om han trott henne vara ett andeväsende, där hon satt i mänskenet med blåa skuggor på sin hvita dräkt.

— Det är Lianda — sade han sakta, under det han lutade sig mot sina fosterföräldrar.

— Mitt kära barn, Lianda är ju död — sade hertiginnan och strök hans hår, ty hon såg hur upprörd han var och tänkte att han förblindades af alla de minnen Lianda lemnat efter sig i slottet och som väcktes till lif af den unga flicka, som kommit i hennes ställe.

— Ja, det är sant, hon är död, svarade han dystert, liksom han just nu kom ihog det.

Sedan satt han tyst och sluten hela kvällen, men hans ögon följde Alva hvart hon gick.

Morgonen därpå, då Alva gick omkring i trädgården och vattnade blomsterlanden stod hertig Adalbert plötsligt bredvid henne utan att hon märkt hvarifrån han kom. Han stannade och såg på hennes arbete utan att säga något.

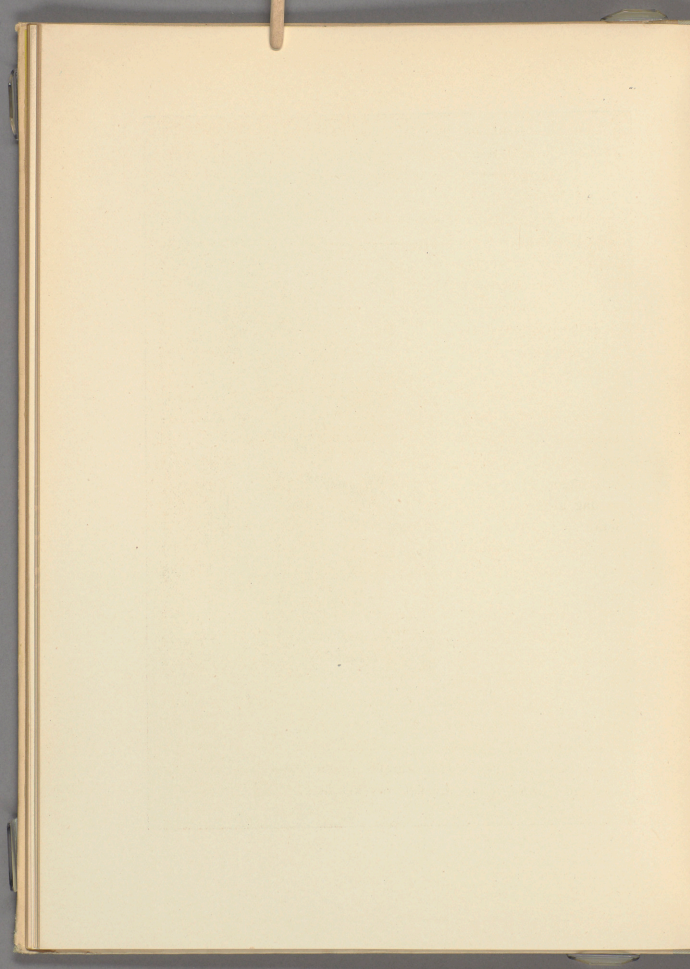
— Är det vår nu — frågade han efter en stund.

— Nej, ers höghet — sade Alva — ni vet väl att det är höst.

— Men hvarför dofta då violerna?

— Jag ser inga violer — sade Alva.

Men i detsamma blef hon blossande röd, ty hon förstod att han känt doften af violerna, som hon bar vid sin barm.

— Tag fram dem — bad han. — Jag vet att ni har dem vid ert bröst

Hon lydde, ty hon kunde icke annat. Och när den hvita duken vecklats upp, och de små skrupna, blå blommorna lågo och skälfde i hennes darande hand, måste hon också berätta hvarför hon alltid bar dem, hur hon drömt att hon lofvat någon, hon visste icke hvem, att göra det, och att hon icke skulle haft någon ro om hon en dag glömt att se på dem.

Då tog hertigen hennes båda händer i sina.

— Se in i mina ögon — sade han — och säg om det inte var mig ni lofvade det?

Och Alvas blick sjönk djupt in i hans. Åter tyckte hon som så många gånger förr, att hvad hon såg hade hon sett förut, men hon tyckte det nu långt tydligare. Allt säkrare och vissare blef hon. Hon kände honom mycket, mycket väl, och hade känt honom mycket, mycket länge. Och hjärtat blef

så varmt i hennes bröst, och glädjen brast ut öfver hennes läppar.

Jo, det var nog han!

Men hertig Adalbert drog henne intill sig.

— Nu tror jag icke längre att Lianda är död — sade han.

Och så gingo de hand i hand in till den gamla hertigen och hertiginnan och talade om för dem att de båda skulle vara deras barn.

* * *

Helt kort tid därefter skulle bröllopet stå mellan hertig Adalbert och den lilla skomakarprinsessan, och det rustades till så kungligt och storartadt, att ryktet därom flög ut öfver hela landet och till slut nådde ända fram till storkträsket inne i den djupa skogen.

Då tyckte storkfar och storkmor, att de gärna ville vara med och se om historien verkligen var sann. Och de gäfv sig i väg till staden, så de hunno alldeles lagom för att ställa sig på balkongen och se genom fönstren hur Alva stod i hvit sidenklädning med krona på hufvudet bredvid den ståtliga hertig Adalbert, medan presten läste öfver dem, tusen vaxljus lyste omkring dem och bröllopgästerna stodo på tå i den fullpackade salen för att beskåda det vackra brudparet.

— Nå, hvad var det jag sa — sade storkmor. — Hit skulle hon, och hit kom hon.

— Ja, se, bara jag får bevis, så tror jag hvad som hälst — sade storkfar och ruggade upp fjädrarna för att se morskt ut. — Men bevis, det ska jag också ha.

Och så flög han, för han var i alla fall förargad öfver att

storkmor jämt skulle ha rätt, och från den dagen var han dub-
belt försiktig om adresslapparna på de små barnen. Han ville
inte att det skulle hända honom samma malör en gång till.
Men, hvem vet om inte ett eller annat litet barn ändå kom-
mer galet.

En stork är inte mer än en stork, liksom en människa
inte är mer än en människa.

